

Рис. 7.54. „Келтски“ паметник, открит под хора на църквата „Парижката Света Богородица“ („Notre Dame de Paris“) през 1771 г. В момента се намира в парижкия музей „Клюни“. Отгоре има полуизтрит, но ясно различим надпис *ESVS*, тоест *ИСУС*. Археолозите обаче го определят като някакъв си езически бог на горите, почитан през „дълбоката древност“ уж от предхристиянските гали. От [966], с. 465.

На рис. 7.63 – част от медна статуетка на „древния“ Буда. Но на гърдите му има ХРИСТИЯНСКИ КРЪСТ – СВАСТИКА. Руски етнографски музей и музеят „Гим“ във Франция [544], т. 4, с. 677, илюстр. 146.

На рис. 7.64 – изумително „антично“ изображение на уж „античния“ Белерофонт, който се бори с химерата [508], [544], т. 4, с. 687, илюстр. 150. Всъщност това е просто средновековният ГЕОРГИ ПОБЕДОНОСЕЦ, КОЙТО СЕ СРАЖАВА С ДРАКОНА! Но почитателите на „дълбоката античност“, хипнотизирани от неправилната Скалигерова хронология, не могат да го видят по този начин.

На рис. 7.60 има много интересна таблица, която показва различната форма на средноконвните християнски кръстове [1427], с. 5. „Древно“-египетският кръст с примка или с дупка тук е с номер 20. Да обърнем внимание и на Т-образния кръст (номер 3) и на вилообразния кръст (номер 5). По-нататък неведнъж ще се сблъскаме с тези изглежда твърде старинни форми на християнския кръст. Нека да отбележим и кръста с номер 25, който всъщност е османски полумесец със звезда-кръст.

На рис. 7.61 има отпечатък от „древен“ сирийски печат, уж от ВТОРОТО ХИЛЯДОЛЕТИЕ ПРЕДИ НОВАТА ЕРА [533], т. 1, с. 457. В средата на печата съвсем ясно се вижда ХРИСТИЯНСКИ КРЪСТ С ПРИМКА или с дупка, за да може да се носи на врата.

На рис. 7.62 показваме „древна“ статуетка, намерена в Хисарлъка в Мала Азия. Това е богиня Майя [544], т. 4, с. 676, илюстр. 145. По-вероятно е да е Богородица, представена тук като бъдещата майка на Христос. ХРИСТИЯНСКИЯТ КРЪСТ е нарисуван като свастика.